

venci, pokud jde o interpretaci ustanovení o osmihodinné době pracovní. Anglie, jak známo, usiluje o revisi celé úmluvy o osmihodinné práci vůbec. (Viz náš referát o XI. konferenci práce na str. 77. — (kg). — O návrhu automobilového zákona bylo provedeno již připomínkové řízení, takže bude možno v jarním zasedání Národního shromáždění projednatí jej a mohl by tedy zákon vstoupiti v platnost začátkem jarní automobilové sezony. — Ve Francii podal senátor Justin Godart návrh zákona o zpropitném. Je to zas příspěvek třeba malý a jistě ne konečný k řešení starého Iheringovského problému o zpropitném. — Novinami prošla velmi zajímavá zpráva o zákulisním boji o nový civilní soudní řád. Ministerstvo unifikací podalo totiž proti návrhu ministerstva spravedlnosti návrh svůj vlastní, který prý se opírá v intencích ministra unifikací advokáta Dra Gažíka, o vzor bývalého uherského civilního soudního řádu. Třebas překvapení nejsou jistě vyloučena a proti takovým pokusům není žádného pojištění, přece lze důvodně pochybovat, že by někdo se odvážil lehkomyšlně se postavit proti světovému dílu Kleinovu a hlavně našeho Otta, zvláště když po zdrcující kritice prof. Hory jsou známy všeobecně podstatné vady civ. řádu uherského. — Dne 17. prosince 1928 bylo započato se stavbou definitivní budovy právnické fakulty Masarykovy university v Brně. — U okresního soudu Praha-západ podal majitel domu-advokát, který pronajímal místnosti býv. Zemskému správnímu výboru, žádost o výpověď a na vyklizení. Odůvodňuje ji tak, že od 1. XII. 1928 přestal Zemský správní výbor existovati a jeho agendu převzal Zemský úřad, který však nevyžádal si schválení od majitele domu, ani neuzavřel nové smlouvy nájemní. — Ve Varšavě byl zřízen ústav pro zkoumání konjunktury. Ča.

Projev na ochranu autority nejvyšších tribunálů. K projevům, jimiž bylo v poslední době reagováno na nevěcné útoky proti nejvyšším soudním orgánům našeho státu, přidružilo se v poslední době usnesení profesorského sboru právnické fakulty Masarykovy university. Zní takto:

»S politováním musí profesorský sbor právnické fakulty Masarykovy university konstatovati, že naše nejvyšší dva soudní tribunály Nejvyšší soud a Nejvyšší správní soud — netěší se v naší republice u veřejnosti a zejména v denním tisku oné bezpodmínečné a nedotknutelné autoritě, které mají požívatí v každém moderním a demokratickém státním zřízení. Staly se v poslední době pro své rozhodování předmětem útoků, které namnoze nezastavily se ani před podezřením úmyslně nesprávného nalézání práva.

Právem lze proto v takových útocích spatřovati nejen nedostatek respektu před těmito nejvyššími soudními tribunály, nýbrž tyto útoky jsou i toho rázu, že přesahují meze přípustné kritiky a ohrožují nezávislost soudcovskou, podstatnou to podmínku konání spravedlnosti.«

Rn.

Bolivia contra Paraguay a kodifikace mezinárodního práva v Americe. V Washingtonu se sešla 20. prosince toho roku panamerická konference, která má vypracovati řád pro obligatorní rozhodčí řízení mezi státy amerického kontinentu. Je to další krok ke kodifikaci amerického mezinárodního práva. Mezinárodní zákoník občanského práva byl již letos přijat v lednu na panamerické konferenci v La Habana, ovšem s četnými výhradami, a byl nazván po autoru Código Bustamento. — Všeobecné zásady této konvence byly již vycíleny ve dvou resolucích ze dne 18. února t. r. (ve IV. sekci). Můžeme býti zvědaví na účinnost jich ve sporu Bolívie a Paraguay, zejména na vyřešení, pokud se srovnává členství v Panamerické unii s členstvím ve Společnosti Národů. Posud se takové konflikty vždy

skončily vystoupením jednoho člena ze Společnosti Národů (na př. Costa-Rica v tacua-arickém sporu). Kc.

Podivná unifikace. Jedním z hesel, v jichž jménu se prováděla u nás reforma politické správy, byla unifikace této administrativy na celém území státním. Nelze proto ani dosti příkře odsouditi, že vládní nařízení, která měla v mnoha směrech blíže provésti zásady zákona č. 125/27, uskutečňují toto provedení jinak pro země české a jinak pro Slovensko a Podkarpatskou Rus. Myslíme tím na vládní nařízení, jimiž se vydávají jednací řády pro okresní a zemská zastupitelstva a výbory. V této věci jistě by se každý domníval, že důležité tyto sbory, organisované naprosto stejně ve všech čtyřech zemských celcích republiky, budou také ovládány společnými jednacími řády. Co však říci tomu, že byly vydány dva soubory těchto řádů, a to jeden pro Slovensko a Podkarpatskou Rus (vl. nař. č. 98/1928), druhý pak pro zemi Českou a Moravskoslezskou (vl. nař. č. 190/1928)? A co si dále máme mysliti o stanovisku příslušných legislativních oddělení, když při bližším porovnání těchto norem shledáme, že obsahově se nerůzní, lišíce se pouze přeházeným číslováním paragrafů. Přehmat tento nelze naprosto ničím omluviti, nejméně ovšem již tím, že správní reforma nabyla v zemích slovenských o několik měsíců dříve účinnosti než v částech ostatních. Jedině správný postup za takového stavu mohl býti ten, že by se platnost vydaného již řádu rozšířila i na ostatní území, anebo, že by vydán byl úplně nový řád společný, uznávalo-li by se, že jest potřeba nové úpravy. Při tom ovšem nevíme, čím by se tato potřeba dala odůvodňovati, kdyžtž existující řád nemohl se v praxi dosud nijak projevit z toho jednoduchého důvodu, že ani na Slovensku nepočaly dosud fungovati nově zvolené samosprávné sbory. Žádáme v zájmu důstojnosti naší zákonodárné činnosti, aby způsobený přehmat byl odstraněn novým jednotným nařízením. Tím ovšem nemá býti ani zdaleka řečeno, že by obsahově tyto jednací řády byly dokonalé. Na jich neúplnost na jedné a mnohomluvnost na druhé straně poukázal pisatel těchto řádků v posledním čísle »Věstníku svazu čsl. měst«. Na tomto případě vidíme nový důkaz, jak nevážně jest chápáno veliké dílo správní reformy na místech, která v první řadě jsou povolána je uvésti v život. O lehkovážném postupu těchto činitelů ostatně jsme již měli příležitost jinde se zmíniti a nemůžeme ani zde neopakovati, že velké dílo, bohužel, nenalezlo velikých lidí.

Dr. Jos. Kliment.

Sbírka zákonů a nařízení jako orgán ediční. Sbírky zákonů a nařízení bylo v poslední době použito několikrát ku publikacím, pro něž podle zákona č. 139/1919 vlastně určena není. Bylo v ní totiž uveřejněno znění některých zákonů, jak se podává ze změn, na zákonu tom pozdějšími zákony provedených. Stalo se tak u příležitosti publikace zákona č. 125/27, o organisaci politické správy, kdy byl vyhlášen zákon č. 126/1920 o zřízení župních a okresních úřadů se změnami provedenými prve jmenovaným zákonem a zároveň vyhlášen byl zákon č. 330/1920 obsahující volební řád pro župní zastupitelstva a okresní výbory, se změnami, provedenými na tomto zákonu zákonem č. 126 z 1927 o volbě zemských a okresních zastupitelstev. Nedávno pak vyhlášen byl zákon č. 221/1924 o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří v úpravě provedené zákonem č. 184/1928. Kdežto však v prvých dvou případech tvoří ono sestavení nyní platného znění oněch zákonů pouhou přílohu zákonů č. 125 a 126/27, netvoříc tedy zvláštního čísla Sbírky, bylo nynější znění novelovaného zákona o sociálním pojištění vyhlášeno ve Sbírce jako zvláštní vyhláška ministra sociální péče pod č. 185/1928. — Ptáme-li se, jaký význam mají tyto publikace, nutno uvážiti asi toto: Jisto jest, že takováto uveřejnění zákona č. 139/1919, jímž se upravuje vyhlásování zákonů a nařízení,